

Zaměřeno na Království

Roč. 25 č. 2

Anthony Buzzard, editor

Listopad, 2022

Neosobní Boží slovo se stává osobním Božím synem

Robin Todd, Washington

Co má Lukáš 1:35 společného s Janem 1:14? Pojďme to zjistit:

Lukáš 1:35: "Anděl odpověděl: 'Sestoupí na tebe Duch svatý a moc Nejvyššího tě zastíní, a proto se to svaté dítě bude nazývat Syn Boží.'"

Jak upozornilo několik bystrých učitelů Bible včetně Anthony Buzzarda, anděl Gabriel Marii oznamuje, že její dítě *bude* Božím Synem právě proto, že je zázračně zplozeno mocí svatého božího ducha. Nemusíme spekulovat o tom, proč (nebo kdy) by měl být Ježíš Božím Synem – je to proto, že začíná existovat (význam slova "zplozený") ve své matce Marii díky zázraku svatého ducha.

Tuto Lukášovu pravdu sdílí, nikoli překvapivě, i Jan ve svém evangeliu.

Jan 1:14: "A slovo se stalo tělem, žilo mezi námi a my jsme viděli jeho slávu, slávu jako jednorozeného od Otce, plného milosti a pravdy."

Zde vidíme neosobní Boží slovo v Janovi 1:1, které vstoupilo v existenci jako osoba ("zplozená") z Boha Otce. Neosobní Boží slovo se stává Božím Synem v okamžiku, kdy vzniká (je zplozen) lidský Ježíš. Překladatelská zaujatost způsobila, že "slovo" dostalo v 1. verši a dále velké "S", aby se předpokládala skutečná osoba. Díky této předpojatosti se také ve verších 2-4 setkáváme s "on" a "ho" namísto "ono".

Lukáš i Jan podávají zprávu o něčem, co je pro čtenáře Bible a věřící zásadně důležité pochopit. Ježíš je vzorem lidské bytosti, která je v plném vztahu Otec/dítě s Bohem. Je vším, čím Bůh zamýšlel, aby lidé byli, aby mohli zaujmout své Bohem dané místo úspěšných vládců této planety a věrně a přesně přitom reprezentovat Stvořitele (Gn 1:26-28; Heb 2:5-10).

Boží slovo vyjadřuje Božího ducha a mysl, a tak v praktickém smyslu lze Božího ducha a Boží slovo od sebe jen stěží odlišit. Ježíš nám znovu a znovu říká,

že mluví pouze slova svého Otce a že tato slova jsou duch a pravda (Jan 6:63). Mečem ducha je Boží slovo (Ef 6:17).

Pointa je v tom, že když Boží duch zastínil Marii, aby zplodila Ježíše, bylo to Boží slovo, které bylo semenem tohoto nového lidského života. Vše, co Bůh zamýšlel učinit, když mluvil o stvoření (včetně lidstva), bylo vloženo do člověka Ježíše. Jako neosobní Boží slovo, které se stalo tělem, byl Ježíš vším, co znamená být osobním lidským Božím synem (nebo dcerou), předurčeným k tomu, aby vedl lidstvo ve vládě nad Božím stvořeným řádem.

Jelikož je Ježíš ztělesněním Božího slova, není vůbec překvapivé, že svou službu začal zvěstováním příchodu Božího království (Mk 1:1, 14, 15), což je dobrá zpráva o tom, že Bůh připravil cestu k uskutečnění svého původního záměru s lidstvem. To je ovšem zbytek příběhu. Zde však vidíme, že Lukáš a Jan se shodují: Ježíš, zplozený (přicházející do existence) člověk, je sám Mesiáš. V tomto okamžiku se neosobní stalo osobním, a ne předtím.

Více o Janovi 1:14

Od redaktora

Jan 1:14 obsahuje jedno z nejzávažnějších tvrzení v celém Písmu. Tento verš oznamuje, že "slovo se stalo tělem (lidskou bytostí) a přebývalo mezi námi". Slovo "stalo se" nám s naprostou jasností a jistotou říká, že slovo se stalo něčím, čím předtím nebylo. **Slovo (nikoli osoba) se stalo lidskou osobou, Ježíšem.**

Není pro nás obtížné pochopit, že "voda **se stala** vínem" (Jan 2:9), "přikázat těmto kamenům, aby **se staly** chlebem" (Mt 4:3) nebo že Pavel "**se stal** služebníkem" (Kol 1:25). Voda nebyla vínem, dokud **se jím nestala!** Stejnou *proměnou* prošlo i "slovo": Stalo se tím, čím předtím nebylo. Stalo se lidskou osobou, Mesiášem Ježíšem.

Proto je velmi matoucí zbavovat slovo "stal se" jeho jednoduchého významu tím, že se domníváme, že "slovo" v Janovi 1:1 znamená lidského Ježíše. Takové chybné čtení Jana 1:1 likviduje snadný význam Ja-

na 1:14, kde se **ono** slovo (nikoli on) stalo tím, čím předtím nebylo. To slovo (nikoli Slovo) se v Jan 1:14 stalo lidským Ježíšem. V žádném případě by se taková ohromná a ústřední pravda neměla ztratit našemu pochopení.

Všude tam, kde má slovo "se stalo" doplněk, tj. "tělem" v 1:14, je smysl více než jasný. Myslím, že žádný lexikon by zde nemohl nesouhlasit. "Slovo **se stalo** tělem" nám dává "tělo" jako doplněk podmětu. Není to totéž ani paralelní s "přišel člověk jménem Jan" (Jan 1:6). Obávám se, že budeme lidi odrazovat tím, že řekneme, že "slovo **se stalo** tělem" znamená, že slovo **bylo** tělo.

Bauerův lexikon uvádí totéž pod heslem *ginomai* (stát se). Bylo by velmi nepravdivé tvrdit, že "slovo **bylo** tělo". Ne, slovo **se stalo** tělem. Existuje k tomu právě spousta paralel, které jsou jednoznačné.

Naproti tomu Jan v 1:1 používá slovo "**bylo**" (*een*). Slovo "**bylo** u Boha" - nikoli "stalo se Bohem".

Všimněte si také, že když je osoba *u* osoby, pak předložka "u" v Janově evangeliu je *para* a ne *pros*. V Janově evangeliu *pros* znamená **věc** u osoby, stejně jako u Pavla: "Evangelium je **u** vás (*pros*)" (Gal 2:5). Protože slovo se stalo tím, čím předtím **nebylo**, tj. **ono**, slovo, **se stalo** lidským Ježíšem (Jan 1:14), pak Ježíš nemůže být v 1:1 ono slovo. Sloveso "stal se" v 1:14 zabraňuje jakémukoli nedorozumění.

Milost, víra a skutky:

Několik biblických vysvětlení

Kenneth LaPrade, Texas

Na začátku své práce stručně uvedu některé své bývalé názory a postoje k základním pojmům týkajícím se "milosti", "víry" a "skutků" a poté nabídnu některé biblické výhrady k mému předchozímu smýšlení. Stejně jako zástupy protestantů (a zejména "dispenzacionalistů") jsem byl na vlně snadného vyznávání víry ve smyslu spasení "pouhou vírou" (nebo "z milosti") a důrazně **ne ze skutků!** Ovšemže jsme (moji vrstevníci a já) dogmaticky používali Efezským 2:5b, 8-9, Římanům 3:21-30 a další podobné pasáže (*bez* řádného studia kontextu), abychom podpořili některé naprosto mylné představy (jako například formulovou domněnku "jednou spasen, navždy spasen"). Postupem času, když jsme přijímali tyto základní omyly, se

mezi námi (kteří jsme neustále mysleli ve smyslu, že máme status spásy **hotovou věcí**) stále zřetelněji objevovalo "zkažené ovoce". Živě si vzpomínám (asi před 40 a více lety), že jsme si s kamarády mohli říci: "Chlapče, v té těžké situaci jsem se opravdu *vyznamenal!*". Místo abychom použili klišé "měl jsem štěstí", špatně jsme si *zduchovnili* strašně špatné pojetí tím, že jsme řekli "*poctěn*", čímž jsme naznačili, že **nám prošlo** nějaké pošetilé chování - aniž bychom utrpěli bezprostřední důsledky. Tragické chyby našeho arogantního, pokřiveného pohledu na "milost" jako takovou jsou mi nyní tak zřejmé! Vůbec jsme nebyli jako Pavel, který ve Skutcích 20:24-25 pevně spojil a ztotožnil "evangelium o Boží milosti" s kajícím, na Království zaměřeným kázáním evangelia!

Pokud se někteří lidé nějakým způsobem začali svědomitě (v rámci naší staré skupiny) *chovat správně* (podle jednoduchých biblických norem), byli někdy skutečně odsuzováni nesouhlasným tlakem vrstevníků, aby nebyli příliš "nábožní" - což je mezi námi klišé pro velmi negativní skutečnost. Takoví "dobrodějové" mohli být přísně napomínáni, aby nebyli závislí na svých "skutcích", nebo varováni, aby nebyli příliš "dobráčtí".

Takový neochvějný postoj ohledně "milosti", a **ne skutků** (což mezi námi umožnilo obrovskou skulinu v chování), vedl nakonec k vsudypřítomnému používání vulgárních nadávek, rozšířenému opilství, a dokonce i k nadměrné sexuální nemravnosti mezi mnohými z nás. Shrneme-li to, ti z nás, kteří učili a napodobovali takové vachrlaté smýšlení o "milosti", patřili jednoznačně do kategorie "falešných proroků" a "vlků v rouše beránčím", protože jsme byli **svedeni na scestí**, když jsme ostatní chytře odrazovali od "vstupu úzkou branou", tedy od moudrého poslouchání/uposlechnutí Ježíšových slov: Matouš 7:13-27.

Ti, kteří byli *svedeni* na scestí - a v důsledku toho se stali *svádějícími* (jako mnozí z nás!) -, tak mohou snadno upadnout do Ježíšova vážného **zavržení** (z budoucího Království), a to i mezi těmi z nás, kteří ho zcela upřímně nazývali "pane, pane" a dokonce podávali *zázračné* důkazy své "víry": Matouš 7:21-23. Toto důrazné varování samotného Ježíše (bohužel přehlížené dispenzacionalisty, kteří Ježíšova skutečná slova odsouvají do dřívějšího období) platí nejen pro ty, kteří pocházejí z mého konkrétního prostředí (The

Way International a její různé odnože), ale pro **všechny**, kteří jsou z jakéhokoli důvodu svedeni k *přehližení* Ježíšova ústředního tématu **pokání** (být zasvěcen změně mysli a srdce) ve světle budoucích plánů Božího království (Lk 4:43; Mk 1:14-15; Mt 13:18-19; 28:18-20; Lk 8:12).

Pokud tedy mohou být mylné představy o milosti, víře a skutcích tak zhoubné, jaké biblické objasnění nás může zachránit před temným a mylným myšlením? Ačkoli čas a prostor na tomto místě nedovolují důkladné studium každého z těchto pojmů (což může člověk udělat individuálně, jednoduše pomocí biblické konkordance), několik logických pokynů nám může pomoci dostat se na správnou cestu a zůstat na ní podle Ježíšovy výzvy k poslušnosti evangelia, poselství o Božím království (Mk 1:14-15).

A. Nezapomeňte, že "**poslušnost víry**" je životně důležitá (což vlastně představuje uzávorkování pro rozsáhlé doktrinární pravdy v knize Římanům – 1:5 a 16:26). Víra není v Bibli vágním pojmem pro pouhý "mentální souhlas" nebo "emocionální přijetí" určitých přitažlivých teologických myšlenek. Víra (*pistis*) často označuje **věrnost**: neúnavnou vytrvalost ve věrném, poslušném jednání ve světle biblických slibů a pravd (jak je jasné vidět z dynamického výčtu příkladů *věrnosti* v listu Hebreům v 11. kapitole). To, co platí o takové aktivní "víře" v listu Římanům, platí také v celém novozákonním Písmu. Víra samozřejmě jako "víra" často znamená *obsah* správného křesťanského přesvědčení.

B. Nikdy nepodceňujte žádnou knihu Nového zákona, jako by byla méně závažná než jiné spisy (například: degradovat Jakubovu knihu na pouhé seno – Luther; činit ji méně důležitou pro křesťany než Pavlovy listy atd.) Nepřipoutávejte se k systematickým, uměle vytvořeným teoriím (jako je "dispenzacionalismus"), které staví určité myšlenky **proti** jiným spisům Písma!

C. Pozorně se podívejte na **všechna** místa Písma, která spojují "milost" a "víru" se "skutky"; všimněte si, že samotnými "skutky" jako poslušnými činy se nikdy nepohrdá jako špatnými, zavádějícími překážkami, kterým je třeba se pečlivě vyhýbat! (Později budou následovat příklady o naprosté nezbytnosti

dobrych skutků, aby víra byla skutečná!)

D. Velmi pozorně si všimněte zvláštních kontextů, v nichž termín "skutky" odkazuje na "**skutky** [Mojžíšova] zákona" (Gal 2:15-16), což se týká starozákonních rituálů (jako je povinná obřizka: Gal 5:2-6), levitských zákonů o jídle (Řím 2:15-16), kalendářní předpisy (včetně povinných týdenních sabatů: Kol 2:16-17), zvířecí oběti (knihy Hebreům) a další obřady, které kdysi oddělovaly Židy od pohanů (lidí z jiných národů). V rámci jednoho mezinárodního těla Mesiáše jsou nyní tyto starozákonné "skutky" (které dříve lidi oddělovaly) zrušeny/anulovány

E. Pozorně si všimněte, že biblické příkazy v Mesiáši, abychom se odklonili od těchto zastaralých mojžíšských "skutků", **nelze** vykládat jako zákaz konání žádoucích "dobrych skutků" - v pozitivním smyslu konání zbožných, poslušných skutků, které v podstatě odpovídají skutečné **víře**: Jakub 2:14-26. Ještě jednou: "skutky [Mojžíšova] zákona" - které se již nemají uplatňovat – **nepatří** do stejné kategorie jako "skutky" (poslušné jednání nebo "dobré skutky"), které jsou nepochybně **nutné** k tomu, aby víra byla autentická! Mimochodem, kontext týkající se Abraháma v Římanům 4:1-25 se dotýká obřizky (jako "skutku", případně součásti Mojžíšova zákona) v kontrastu s abrahámovskou a mesiášskou poslušnou vírou. Pokud (ať už jsme obřezaní, nebo ne) poslušně **věříme** Božím slibům a následujeme kroky "víry" našeho otce Abraháma, je naše aktivní víra skutečně pravá a pravdě Jakuba 2:14-26 to vůbec neodporuje!

F. Prosím, nepřehlížejte kontext a znění Efezským 2:5b, 8-9, abyste si špatně vyložili jeho bona fide význam! Ve verších 4-5 stojí: "Ale Bůh, který je bohatý v milosrdenství, pro svou velkou lásku, kterou si nás zamiloval, i když jsme byli mrtví ve svých hříších, nás oživil spolu s Mesiášem. Milostí jste byli spaseni a jste i nadále zachraňováni" (OGF).¹ Než jsme začali činit pokání a uvěřili evangelium o Božím království (kázanému Ježíšem), byli jsme **mrtví ve svých hříších** a naprosto bezmocní, abychom se sami spasili! Je to tedy zjevně nedozírná Boží milost, milosrdenství a láska, které nás na počátku postavily do pozice, kdy jsme mohli slyšet Ježíšovo evangelium o Království a poté reagovat inteligentní vírou/poslušností.

¹ Onegodtranslation.com

Předtím jsme neudělali **nic**, čím bychom si takovou úžasnou příležitost *zasloužili*, takže celá událost spásy je zjevně umožněna především "milostí". Tato jednoduchá pravda (o tom, že spasení nemá původ v předchozích "skutcích", které jsme vykonali) se opakuje ve 2. Timoteovi 1:9 a v Títovi 3:5.

Efezským 2:8-10: "Milostí byli jste spaseni a jste zachraňováni skrze víru, a to [celá, počáteční událost spasení] není z vás; je to dar Boží, ne ze skutků [dříve vykonaných], aby se nikdo nemohl chlubit. Jsme totiž jeho vlastnoruční dílo, stvoření v Mesiáši Ježíši pro **dobré skutky**, které Bůh už předem připravil, abychom v nich vedli svůj život." Nyní už nic z verše 10 ani z jeho novozákonního kontextu nečiní proaktivní konání **dobrých skutků** mlhavým, jako by šlo o mlhavou, nepovinnou skutečnost! Máme poslouchat Ježíše a nadále se "snažit (nebo bojovat), abychom prošli úzkou branou [a nakonec vstoupili do Království]" (Lk 13:24). Podle listu Filipským 2:12 musíme poslušně **pracovat** na své spáse s bázní a chvěním, podle Boží energie, která v nás působí a "zmočňuje nás, abychom chtěli a jednali pro jeho dobrý záměr" (v. 13). Musíme být lidmi, "kteří naslouchají slovu evangelia s upřímným a dobrým srdcem" a kteří se ho "vytrvale drží a přinášejí ovoce" (Lk 8:15). Musíme se "pevně držet své důvěry a naděje ... až do konce" a "pevně držet svou původní jistotu až do konce" (Heb 3:6, 14).

Chcete-li načerpat podrobnější informace o Efezským 2:8-9 a dalších aspektech mé celkové teze (včetně příslušných pravd v Římanům 3 a 4), přečtěte si prosím krátký článek Robina Todda "Ježíšova víra" v zářijovém čísle časopisu *Focus on the Kingdom* z roku 2022.

Pod písmenem C) výše jsem se zmínil, že bych uvedl více biblických příkladů "skutků" jako dobrých a nezbytných aspektů legitimní "víry". Rád bych tedy tuto krátkou studii uzavřel zběžným přehledem takových biblických důkazů. O velkém významu Jakubova listu 2:14-26 jsem se již zmínil pod písmenem (E) a vybězím vás, abyste si jej sami promyšleně prostudovali, aniž byste měli předsudky vůči zjeveným pravdám v Jakubově listu – bod B. **Víra bez odpovídajících skutků** je zcela zjevně mrtvá a zbytečná. "Víra" bez skutků je tedy podle Jakubova bystrého důrazu zjevně **vírou falešnou**; taková "víra" bez **skutků** prostě *ne* může člověka *zachránit* (Jak 2:14).

Naše svorné úsilí o konání "dobrých skutků" může nakonec motivovat ostatní k tomu, aby nakonec "oslavovali Boha"! 1. Petrova 2:12: "Chovejte se mezi nevěřícími čestně, aby vás sice nyní očerňovali jako zločince, ale aby viděli vaše dobré skutky a oslavovali Boha v nadcházející den navštívení." Viz také Matouš 5:16.

List Titovi poskytuje velmi bohaté povzbuzení:

Titovi 2:11-14: "Zjevila se totiž Boží **milost**, která přináší spásu všem lidem a vychovává nás k tomu, abychom zavrhlí bezbožnost a světské touhy a žili v nynějším věku se sebeovládáním, čestně a zbožně, zatímco s napětím očekáváme blaženou naději - příchod slávy našeho velikého Boha a našeho Spasitele, Ježíše Mesiáše. On dal sám sebe za nás, aby nás vykoupil ze všech nepravostí a očistil si vlastní lid, který horlivě koná, co je **dobré**."

Titovi 3:4-8: "Když se však ukázala laskavost a láska Boha, našeho Spasitele, k lidem, spasil nás ne pro pozitivní skutky, které jsme [předtím] konali, ale pro své milosrdenství, skrze obmytí znovuzrozením a obnovou svatého ducha. Tohoto ducha na nás hojně vylil skrze Ježíše Mesiáše, našeho Spasitele, takže jsme se, napravení jeho milostí, stali dědici s nadějí na život budoucího věku. Toto rčení je důvěryhodné. A chci, abyste je zdůrazňovali, aby ti, kdo uvěřili Bohu, dbali na to, aby se věnovali **dobrým skutkům**."

A konečně, zde je jen jeden odkaz (z několika), který naznačuje, že **naše skutky** (jako věřících křesťanů) jsou jistě důležité pro budoucí soud a konečný vstup do Božího království: Zjevení 2:26: "Tomu, kdo zvítězí a **setrvá v mých skutcích až do konce**, dám vládu nad národy." Viz také Matouš 16:27. Na mnoha místech se lze dočíst, jak Ježíš sám aktivně konal skutky, které mu přikázal jeho Bůh a Otec (Jan 10:25, 31-38); nejenže dělal mnoho zázraků, ale věnoval se i učení a následování pravd týkajících se evangelia o Božím království (Lukáš 4,43). Jako věřící oddaní poslušnosti Ježíši (Heb 5:9) musíme **pokračovat v jeho skutcích**: žít jeho lásku a dodržovat jeho slova (včetně poselství evangelia a Království, Jan 15:1-17).

Zatím jsme jen poškrábali povrch rozsáhlého tématu, ale už jsme toho viděli dost na to, abychom věděli, že z biblického hlediska **nelze** dogmaticky stavět naši spásu "milostí" a poslušnou "vírou" **proti** naléhavé

potřebě horlivě konat **dobré skutky** (Tit 2:14; 3:8), které potvrzují naši **víru** jako bona fide (Jak 2:14-26). Ať už byly naše dřívější postoje jakékoli, není pozdě na **změnu** a na získání přesnějšího biblického pohledu na milost, víru a skutky!

Nový Exodus a nový Pesach

Carlos Xavier

Autoři evangelií představují Ježíše jako nového Mojžíše, který vede nový Boží lid (tj. Židy a pohany) v novém Exodu. V celém textu evangelií tak vidíme kontrast mezi Ježíšovou službou v nové smlouvě a Mojžíšovou službou ve staré smlouvě.

"Zákon byl totiž dán skrze Mojžíše, ale milost a pravda přišly skrze Ježíše Mesiáše" (Jan 1:17). V Lukášově záznamu o proměnění je Ježíš zaslechnut, jak hovoří s Mojžíšem a Eliášem o svém nadcházejícím **odchodu** [řecky *exodos*], který měl uskutečnit [přivést k naplnění] v Jeruzalémě". (Lk 9:31).

Stejně jako Mojžíš vyvedl Izraelity z egyptského otroctví, povede nyní Ježíš, nový Mojžíš, nový lid k novému exodu z otroctví hříchu a smrti.

Všimněte si také, jak si Ježíš vybral poslední večeři pesachu, aby označil začátek služby přijímání podle nové smlouvy, když v Lukášově evangeliu 22:20 prohlásil: "Tento kalich je nová smlouva v mé krvi, která se za vás vylévá."

Apoštolové si jistě vzpomněli na Mojžíšova slova z Exodu 24:8 při ratifikaci Staré smlouvy: "Toto je krev smlouvy, kterou s vámi uzavřel Pán."

Naproti tomu Ježíš nyní v Lukášově evangeliu 22:19 říká svým dvanácti židovským apoštolům, mezi nimiž jsme nyní i my pohané: "To číňte na mou památku."

Ježíš opět staví do kontrastu to, co Mojžíš řekl Izraeli při prvním slavení svátku pesachu v Exodu 12:14: "To je den, který si máš připomínat."

Při svém posledním pesachovém jídle tedy Ježíš nahradil starou židovskou "vzpomínku" na východ z Egypta sám sebou, tedy svou službou učení/evangelia a obětí za svět.

Pavel připomíná prvotní církvi Ježíšova slova a v 1. Korintským 11:25 správně dodává slova **"jak často ho pijete"**: "To číňte, jak často ho pijete, na mou památku."

"Sloveso je v přítomném čase rozkazovacím. Jeho konotace je 'stále to dělejte na mou památku'.²

New International Commentary on the New Testament souhlasí: "Zejména tento dodatek naznačuje **často opakovanou akci**, což naznačuje, že Poslední večeře **nebyla** pro křesťany od počátku **každoroční křesťanskou Paschou**, ale pravidelně se opakujícím jídlem 'ke cti Pána', tedy Pánovou večeří."

To nám dále říká, že Ježíš založil novou instituci pro nový systém, jak předpověděl prorok Jeremiáš: "Vskutku přichází čas," praví PÁN, "kdy uzavřu novou smlouvu s izraelským a judským lidem. Nebude to jako stará smlouva, kterou jsem uzavřel s jejich předky, když jsem je vysvobodil z Egypta" (Jer 31:31-32).

To "představuje a slouží k novému potvrzení nové smlouvy, která byla ustanovena Kristovou obětí smrti na kříži za nás. Kalich se často používal v přeneseném významu 'podstoupení násilné smrti' (BDAG). Ježíšův výrok, že kalich "je nová smlouva v mé krvi", spojuje jazyk Jeremiáše 31:31 ("nová smlouva") a Exodu 24:8 ("Toto je krev smlouvy, kterou s tebou uzavřel PÁN"). Druhý text se vztahuje k uzavření smlouvy na Sinaji, zatímco první se týká Božího příslibu uzavřít novou smlouvu v době poexilní obnovy. Spojením obou textů Ježíš interpretuje svou nadcházející smrt jako obět, která založí novou smlouvu spojenou s **druhým exodem**.³

Tři otázky

pro zastánce amilenialismu

Premilenialismus popisuje víru, že při druhém příchodu Ježíš jako Mesiáš vzkřísí věrné mrtvé a nastolí s nimi tisícileté (milénium) království na zemi (Zj 3:21; 2:26; 5:10). Hlavním městem tohoto království bude Jeruzalém.

Je dobře zdokumentováno, že tato víra byla považována za součást ortodoxního křesťanství ještě asi 300 let

² Collins, *First Corinthians, Sacra Pagina* 7, 1999, s. 433

³ Ciampa, Rosner, *The First Letter to the Corinthians*, 2010, s. 552.

po smrti apoštolů. Justin Mučedník, který psal kolem roku 150 n. l., hovoří o svém očekávání, že se Kristus vrátí, aby vládl z Jeruzaléma. Poté píše: "ale také jsem ti [Tryfonovi, Židovi, s nímž vedl dialog] naznačil, že mnozí – dokonce i ti z té rasy křesťanů, kteří se neřídí čistým a zbožným učením - to [přicházející tisícileté království] neuznávají."

Německý teolog Rothe říká: "Apoštolové jednomyslně očekávali návrat Krista, aby vstoupili do [tisíciletého] království na zemi."⁴

1. První otázka, kterou je třeba položit anti-milennialistům, zní: **Proč nevidíte budoucí tisícileté království ve Zjevení 20,4?** V textu se píše: "Viděl jsem duše těch, kteří byli s'ati pro Boží slovo ... a ožili a začali kralovat s Kristem po tisíc let."

Podle běžných pravidel angličtiny se zde popisuje oživení *po stěti*. Jistě tedy nemůže jít o popis obrazného "ožívání" při *obrácení!* Text jistě nehovoří o obrazném vzkříšení (obrácení), ale o skutečném vzkříšení mrtvých lidí, kteří byli předtím s'ati?

Pokud ano, pak vzkříšení popsané Janem je vzkříšení ze smrti, po němž následuje tisíciletá vláda s Mesiášem. K žádnému takovému vzkříšení s'atých mučedníků nikdy nedošlo. Musí k němu tedy dojít v budoucnosti. To je premilennialismus.

Může někdo z amilennialistů na tento bod uspokojivě odpovědět?

2. Za druhé, v Jeremiášovi 3:14-18 Pán vyzývá svůj lid:

"Vraťte se ke mně, moji zbloudilí synové," praví PÁN, "neboť já jsem váš pravý Pán. Učiníte-li tak, vezmu jednoho z vás z města a dva z rodiny a přivedu vás k Sijónu. Pak vám dám pastýře podle svého srdce, kteří vás budou živit poznáním a pochopením. V těch dnech, kdy se rozmnožíte a rozrostete v zemi, už lidé nebudou říkat: 'Truhla Smlouvy PÁNOVY'. Nepřijde jim na mysl, nevzpomenou si na ni, nebude jim chybět a nebude znovu zhotovena. V té době se bude město Jeruzalém nazývat 'Trůn Pána' a všechny národy se shromáždí do Jeruzaléma, aby uctily Pánovo jméno. Nebudou se již řídit zatvrzelými sklony svých zlých srdcí. V těch dnech se opět spojí judský a izraelský národ a přijdou společně ze země na severu do země, kterou jsem dal vašim otcům do dědictví."

Jaký je smysl této pasáže, když ne to, co jasně předpovídá? Boží trůn má být umístěn v Jeruzalémě. Izrael a Juda mají být znovu sjednoceni ve stavu trvalé spravedlnosti. Do Jeruzaléma přijdou ze severní země. Zdělí zemi slíbenou Abrahamovi a budou zde vyučováni pravými proroky. Národy se také shromáždí v Jeruzalémě a už nikdy se neobrátní k nespravedlnosti.

Naším amilennialním přátelům vzkazujeme: **Kam takové předpovědi zařadíte?** Je zřejmé, že to není popis církve. Církev se neshromažďuje ze severní země. Boží trůn není v současné době v Jeruzalémě. Proč neuvěříte, že se jedná o popis nové společnosti, která se zrodí při druhém příchodu?

3. A konečně, amilennialisté tvrdí, že Zjevení 20:1-4 popisuje současnou dobu. Text říká, že satan je svržen do jámy a tam zapečetěn. Je odstraněn ze země, "aby už nesváděl národy" (Zj 20:3). V celém Novém zákoně je však Satan nejaktivnější na zemi, "hledá někoho, koho by pohltil" (1 Pet 5:8), a "svádí celý svět" (Zj 12:9; 1 Jan 5:19; 2 Kor 4:4). Jak může být satan zároveň na zemi aktivní a zároveň z ní odstraněn, aby "už nemohl svádět národy"?

Zdá se, že amilennialní systém se dopouští logické nemožnosti – že satan je *současně* na zemi (Zj 12:13) i není na zemi (Zj 20:3) a svádí celý svět (Zj 12:9) i už nesvádí národy (Zj 20:3). Prosím, vysvětlete to.

Potvrzení současných učenců ohledně *adoni*, "můj pán"

F. Brown, S. R. Driver a C. A. Briggs dále uvádějí, že varianty označení znaménky, zejména mezi *adoni* a *adonay*, jsou stanoveny pro **rozlišení mezi lidskými, respektive božskými odkazy**. Při analýze všech 774 výskytů kořene *adon* v hebrejské Bibli jsme zjistili, že to v případě těchto dvou forem **nápadně platí: *adoni*** (viz Ž 110:1) téměř vždy odkazuje na lidského pána/vládce (v hrstce výskytů je odkazem andělská postava), zatímco *adonay* (viz Ž 110:5) **vždy** odkazuje na božského Pána."

Murray Smith, Ian Vaillancourt, "Enthroned and Coming to Reign: *Journal of Biblical Literature*, Vol. 141: 3, 2022, s. 516-517.

Jinými slovy, jak neustále opakujeme, *adoni* není nikdy Bůh a *Adonaj* je vždy Bůh!

⁴ Dogmatics II, s. 58.

Návrh 154. **Toto teokratické království zahrnuje viditelnou vládu vzkříšených a oslavených svatých zde na zemi.**"

[Svatí] jsou 'spoludědici' (Řím 8:17) s Kristem, který se s nimi láskyplně dělí... o své vlastní dědictví... Jak jinak si vysvětlit výrazy 'vládnout s ním', 'sedět na jeho trůnu', 'být vládcem nad jeho statky', 'vládcem nad mnohými věcmi', 'mít moc nad národy a vládnout jim', 'být korunován', být 'králi', 'soudci' a 'knížaty', 'zdědit a vlastnit království' atd. Pokud neznamenají skutečné, podstatné povýšení na vládcu, velkou vznešenou čest a autoritu v přicházejícím Království, pak jazyk sám o sobě nemá přesný, odpovídající význam. To tato slova jasně označují, a jakkoli můžeme mít pocit, že takové postavení je daleko nad to, [co si zasloužíme], úžasná Boží milost nám je udělí...

Vděčíme origenistické opozici vůči milenarismu za zavedení teorie, že v církvi nyní vládnou svatí – přiměla nás k tomu snaha odduchovnit Zj 20:4. Augustin [byl] jedním ze zastánců tohoto názoru...

Ve Zj 20:4 "tím, že těm, kdo seděli na trůnech, byl dán soud, je míněno, že obdrželi pravomoc vládnout a řídit neboli právo vykonávat soud **podle hebrejského významu slova 'soudit', který odpovídá významu 'vládnout'**, neboli vykonávat soudní a výkonné úkony vládnoucí moci. ... **Slovo "soudit" zahrnuje myšlenku "vládnout"** podle svého starobylého [významu]; neboť myšlenka účasti věřících s Kristem na *vládě* a soudu budoucího světa je spojena s celým způsobem zobrazování Božího království v Novém zákoně ...

Toto budoucí kralování je ve skutečnosti skrytou příčinou onoho kárání, které je nyní často tak těžké. Bůh chce, abychom se skrze zkoušky stali vhodnými a připravenými pro postavení v přicházejícím Království. Ty ... je kvalifikují pro královskou a kněžskou čest, činí je inteligentními a moudrymi králi, soucitnými a milujícími kněžími. Utrpení atd. připravilo blaženého Mistra na jeho teokratické postavení a učedník není v tomto ohledu nad Mistrem, ale musí naplnit míru jeho utrpení, protože s ním bude spojen i v radosti a slávě kralování...

Vyšší správa a řízení světa bude v rukou nejprve samotného Krista a pod jeho vedením v rukou lidí – lidí, kdysi podobných smrtelným pocestným, kterým vládou, ale nyní oslavených jako jejich Pán a žijících uprostřed svých smrtelných příbuzných jako *dobrodinci, knížata a králové*."

Komentáře

- "Děkuji vám za zasvěcené zpravodaje ze září a října. Potratovost – jak strašná známka pro naše země, které ji schvalují a/nebo umožňují. Je to tak strašné, když se člověk dostane do detailů, jak víte. Jak se údajný lékař, který složil přísahu, že nebude škodit, změnit v řezníka/vraha, je nad mé chápání. Tohle a spousta dalších věcí způsobuje, že člověk tolik touží po teokratickém Božím království. V této souvislosti bylo skvělé vidět, že dílo George N. H. Peterse stále ovlivňuje velké téma pravé naděje. Také je skvělé vidět, že Ježíš Kristus je představen takový, jaký skutečně je."

– Kanada

- "Před necelým měsícem jsem narazil na video, na kterém Carlos a Nehemia Gordon diskutují o nějakém aspektu Písma (myslím, že o dvojí kauzalitě). V té době jsme byli s manželkou již mnoho let evangelikálními trinitáři. Ale na způsobu, jakým Carlos argumentoval, bylo něco, co mě zaujalo natolik, že jsem byl zvědavý zjistit víc; ačkoli se zdálo, že jsi jakýsi křesťan věřící Bibli, bylo poznat, že vycházíš z jiného paradigmatu. Každopádně během několika týdnů bádání (pečlivého přehodnocování Písma ve světle videí zveřejněných organizací Focus on the Kingdom a dalšími, stejně jako téměř všech dostupných debatních videí) jsme nyní rádi, že se můžeme nazývat biblickými unitáři, a jsme ve svém chápání Písma svatého spokojenější než dříve. Děkujeme vám, že jste součástí naší biblické reformace. Také (mluvím za sebe) mě obzvláště znepokojovalo, že v každé debatě byla trinitářská strana více či méně arogantní a povýšená a vždy ochotná odsoudit své oponenty k zatracení; do této skupiny řadím zejména Jamese Whitea, Michaela Browna a Anthony Rogerse. Ačkoli tento důsledný vzorec nekřesťanského ducha není důvodem, proč jsem opustil "trinitářství" jako různé projevy nebiblického modalismu nebo triteismu, rozhodně urychlil můj únik. Bohužel i SJ a mormoni měli lepší exegezi a argumenty než trinitáři, kteří se obecně zdáli být neochotní nebo neschopní být rozumní. Nyní, když jsme doktrínálně anathematem téměř pro všechny, které jsme kdysi považovali za spolukřesťany, se těšíme na to, co pro nás Spasitel připravil." - E-mail

- "Chci vám jen poděkovat za vaši práci. Váš překlad Nového zákona se mi líbí a oceňuji vaši tvrdou práci a nasazení. Víím, že se vaše velkorysá práce dotkla

mnoha lidí a obohatila je. Chtěl jsem vám poděkovat a modlit se za nejbohatší Boží požehnání pro vás a vaši rodinu." – *Missouri*

- "Děkujeme vám za nástroje, které nám poskytujete na pomoc při šíření pravého evangelia Království. Nedávno od vás jeden spoluvězeň obdržel *The One God, the Father, One Man Messiah Translation* a výtisk knihy Grega Deublea *They Never Told Me This in Church!* Velmi si jich vážíme a dobře je využijeme." – Florida

Komentáře na našem kanálu

Youtube:

[Youtube.com/focusonthekingdom](https://www.youtube.com/focusonthekingdom)

- "Děkuji vám, že jste si posvětili na neblahé učení Strážné věže. Je škoda, že skupina lidí překrucuje Písmo, aby vytvořila učení, které používá k ovládnutí svých následovníků."

- "Je dobré vidět někoho, kdo chápe, co učí Písmo, pokud jde o zákony o čistých potravinách, které již nejsou vyžadovány. Je udivující, že adventisté sedmého dne a další nedokážou pochopit tuto jednoduchou pravdu!"

- "Strom se pozná podle ovoce a Bible jasně říká, že pravdu je třeba bránit jasně. Děkuji tedy za obsah [o Kalvínovi a Servetovi]. V posledních letech jsem si z církevních dějin opravdu hodně odnesl!"

- "Velmi dobře. Ježíš je Syn, který se narodil, byl vzkříšen a nyní žije na věky věků. V Božím plánu existoval už dříve." – Youtube

- "Bůh poslal a dal Syna. Bůh neposlal Boha. Kristus zemřel za nás. Bůh za nás nezemřel. Kristus je viditelný. Bůh je neviditelný. Kristus je člověk a Bůh není člověk!"

"Tehdy se shromáždí judský a izraelský lid. Ustanoví si jednoho vůdce a získají zemi do vlastnictví. Jistě, den Jizreelu bude veliký" (Oz 1:11).

"Izraelci musí žít **mnoho dní** bez krále nebo knížete, bez oběti a posvátného sloupu plodnosti, bez efodu a modly. Potom se Izraelci vrátí a budou hledat Pána, svého Boha, a svého davidovského krále. Pak se v bázní podřídí Pánu a **na konci věku** obdrží jeho požehnání" (Oz 3:4).

"Je to dobrý čas v budoucnosti, kdy se všechno napraví (Job 42:12)... Výraz "mnoho dní" ve v. 4 naznačuje, že se tak stane po značné, ale neurčité době. Není zde žádný náznak, že by to byl konec příběhu nebo dějin; nebo, pokud existuje pokračování, že nyní přechází do transcendentního způsobu bytí "mimo dějiny". Události 'konce věku' vyrůstají z aktuálních událostí a historické skutečnosti jsou stejné – Izrael a národy... Co je však nezaměnitelné, je tón konečnosti, která nespočívá v zastavení času, ale v dosažení stavu, po němž už k žádným novým rozhodujícím událostem nedojde."

Hosea, Anchor Bible Commentary, p. 309